

Bibliaóra – 2025. szeptember 30.

Előfohász: „Lelkünk a porba hanyatlott, testünk a földhöz tapadt. Siess segítségünkre! Válts meg minket irgalmadból (Zsolt 44,26-27)!” Ámen.

Ének: 134. zsoltár: „Úrnak szolgái mindnyájan...”

Előima: Urunk, szerető Istenünk! Olyan jó, amikor hozzánk fordítod orcád által, mi magunk is sugárzunk. Olyan jó, amikor lényed átjárja bensőnket és nincs mitől félnünk, mert Te velünk vagy. Bocsásd meg Urunk, hogy nem ragyogunk, mint a csillagok a világban. (ld. Fil 2,15) Bocsásd meg, hogy fénytelenül kószálunk a nagyvárosban, annak ellenére, hogy Te vagy a világ világossága. (ld. Jn 8,12) Kérünk, hadd figyeljünk ma az élet Igéjére, általa fordulj felénk, hogy ami írva van Mózesről, az életünkben valóság legyen. Hadd szóljuk, hadd cselekedjünk, hadd gondoljuk ma át ebben a gyülekezeti közösségben, hogy mit jelent lejönni a hegyről, mit jelent Veled beszélgetni, mindent átbeszélni, mit jelent jelenlétben élni, mozogni és lenni. Valósítsd meg közöttünk, hogy a lelki Izráel meglássa s tapasztalja, hogy olyan Isten vagy, Aki beragyogod az éjt és olyan Napot állítasz elénk, amely nem megy le, hiszen Krisztus örök napunk. Cselekedj, hogy ne leplezzük, ne takargassuk kicsiny kis fényünket, hanem szolgáljunk azzal a Te országod építésére. Sok ember ma sem tudja elfogadni, ma sem tud olyan keresztyén közelében élni, aki világít. Légy világosságul ennek a közösségnek és szólj hozzánk egészen személyesen Te, Aki arra hívsz, hogy a világ világossága legyünk és a föld sója. (Mt 5,16) Ámen.

Öszövétségi alapige: Mózes II. könyve 34. fejezet 29-35. versei: *„Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről; a bizonyság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcbőre sugárzóvá vált, amikor Istennel beszélt. Amikor Áron és Izráel fiai mind meglátták, hogy sugárzik Mózes arcbőre, nem mertek odamenni hozzá. Mózes azonban odahívta őket, és akkor Áron meg a közösség vezetői mind visszatértek hozzá, Mózes pedig beszélt velük. Azután odamentek hozzá Izráel fiai is mind, ő pedig megparancsolta nekik mindazt, amit az Úr mondott el neki a Sínai-hegyen. Miután mindent elmondott nekik, leplet tett Mózes az arcára. Valahányszor bement Mózes az Úr színe elé, hogy beszéljen vele, levette a leplet, amíg ki nem jött. Azután kijött, és elmondta Izráel fiainak mindazt, amit parancsként kapott. És mivel Izráel fiai látták, hogy Mózes arcbőre sugárzik, ismét arcára borította Mózes a leplet, amíg be nem ment, hogy Istennel beszéljen.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1. Mózes nem tudott róla, hogy az arca sugárzik, de ez természetes következménye volt annak, hogy hosszú időt töltött Isten jelenlétében. Aki valóban Isten jelenlétében időzik, azon látható a változás, még ha ő maga nem is veszi azonnal észre. Mózes nem önmaga dicsőségét kereste – egyszerűen engedelmes volt, és Isten jelenlétében megfürdött. A változás nem erőlködésből, hanem közösségből fakadt. A mai keresztyén ember hajlamos arra, hogy „megjátsza” a kegyességet, hogy megfeleljen. De az igazi sugárzás nem szerep, hanem Isten jelenlétének kisugárzása. **Isten Igéjének nagyon mély kérdése hangzik felénk:** Mennyit időzöm Isten jelenlétében? Mennyire természetes számomra a Vele való beszélgetés (imádság) és hallgatás (Igeolvasás, elmélyülés, csendesség)? Jézus azt mondja: *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt (Mt 5,16)…”* Vajon úgy ragyog, ahogyan Jézus kéri tőlünk? Isten közelsége megváltoztat. Tükrözi-e az életem Isten jelenlétét? Ha rendszeresen időt töltök Vele, annak látható jelei lesznek, a beszédemben, a türelmemben, a reakcióimban.

2. A nép félni kezdett Mózesről, mert az arca sugárzott. A szentség megijesztheti azt, aki nincs rendben Istennel. Isten világossága leleplezi a bűnt, és ez kényelmetlen. A szentség mindig leleplező. Sokan nem az evangélium tartalmát utasítják el, hanem azt az Isteni világosságot, amely megmutatja, mi nincs rendben az életükben. Ezért ne lepődj meg, ha valaki elfordul, visszautasít, vagy gúnyol – sokszor nem téged utasít el, hanem azt, amit képviselsz. Másokat zavarhat, ha valaki Istennel van. Vannak, akik megijednek attól, amit mondasz, valakinek túl gyors a te lelki kondíciódnak a tempója, nem bírja befogadni az Igét. Drága Testvérem! Ne lepődj meg, ha valaki elutasítja vagy zavartnak tűnik, amikor Krisztusról beszélsz, vagy egyszerűen csak "más vagy". Nem személy szerint ellened irányul, hanem az ellen a világosság ellen, amit hordozol, amint János evangélista erről bizonyosságot is tesz: *„Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat (Jn 3,19–21).”* Ne rejtse el, amit Isten munkál benned! Ne takard le és el a „fényed” csak azért, hogy kényelmesebb legyen másoknak! (ld. Mt 5,14–16)

3. De akkor mi a megoldás? Továbbra is világíts! Mózes közvetítőként állt Isten és a nép között. Ő vitte Isten üzenetét a népnek, majd ismét bement az Úrhoz. Ez előképe Jézus Krisztusnak, aki a tökéletes közbenjáró. Ma már nincs szükség emberi közvetítőre, mert *„Jézus Krisztus az egyetlen közbenjárónk (ITim 2,5).”* Mégis, mi is lehetünk „hidak” mások számára közbenjáró imádságaink által azok

felé, akik még nem ismerik Őt. Drága Testvéreim! Ma már nem a fizikai arcunk fog sugározni, hanem a megváltozott élet, a *„szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás”*, amit a Lélek munkál bennünk (ld. Gal 5,22–23). Isten kimunkálja a Vele való állandó kapcsolat által. Amikor valaki tényleg közösségben él Istennel, az élete kérdésfeltevés lesz mások számára: „Mi van benned, amit én nem ismerek és nem tapasztalok magamon és magamban? Honnan van ez a belső békesség?” Ne elégedjünk meg felszínes hittel! Keressük újra és újra Isten közelségét, ne csak hallásból ismerjük Őt, hanem jelenlétében formálódjunk Krisztus tanítványaivá, akik életében az új parancsolat valóság. (ld. Jn 13,34-35) Téged miről ismernek fel? Téged Kiről ismernek fel a közösségben? Te is lehetsz sugárzó élet! Te is lehetsz Krisztus tanítványa! Imádkozz ezért nyilvánosan és erőteljesen: *„Uram, vágyom a Te közelségedre. Ne csak tudjak Rólad, hanem Veled éljek! Add, hogy jelenléted valóban formáljon, hogy az életem tükrözze azt, amit Tőled kapok – békességet, szeretetet, világosságot. Kérlek, tegyél engem is olyan emberré, akin látszik, hogy Veled járt. Ámen.*

4. Mózes a nép előtt lepelben jelent meg. Eltakarta az arcát. Mi a lepel jelentősége? Olvassuk el Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott második levél 3. részének 13-tól 18-ig terjedő igéit: *„...és nem úgy, mint Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne lássák Izráel fiai a mulandó dicsőség végét. De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el. Sőt mindmáig, valahányszor Mózeset olvassák, lepel van a szívükön. De ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel. Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”* Mózes csak akkor vette le a leplet, amikor Isten jelenlétében volt, és amikor közvetlenül szólt a néphez. Pál apostol szerint a lepel azt jelképezi, hogy Izráel szíven „lepel” van, és nem látják meg Krisztus dicsőségét. De „amikor az Úrhoz térnek, a lepel eltűnik. Milyen sokáig nem értettük mi sem az Ige összefüggéseit. Milyen sokáig nem állt össze bennünk sem a kép. A „vak homályból” (462. dicséret 3. verse) Jézus mutat az ég felé. Jézus ezért mondja Tamásnak: *„Ne légy hitetlen, hanem hívő (Jn 20,27c)!”* Izráel nemzetsége sokszor nem lát, vak vezet világtalan, de ez a fátyol eltűnik, amikor valaki megtér, megnyílik a szeme a lelki igazságokra. Ezért is fontos imádkozni mások megtéréseért.

Közének: 225. dicséret 5-6. verse: „Adjad, hogy lássuk a világosságot...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Thesszalonikaiakhoz írott első levele 5. rész 1-11. versei: *„Ennek idejéről és órájáról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra, és nem fognak megmenekülni. Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok! Mert akik alszanak, éjjel alszanak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg. Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját és mint sisakot, az üdvösség reménységét. Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3. versek: Pál apostol tanítása szerint Jézus visszajövele hamar megtörténik. Időmeghatározása azonban bizonytalan. A megszólítás lényeges, hiszen ilyen komoly dolgokról csak a testvérekkel lehet megvitatni. Akik tudják, hogy kicsoda Jézus, azok tisztában vannak azzal is, hogy mit ígért tanítványainak. Az óra és az idő összekapcsolása szándékos Pál tanításában. Mi aprózzuk az időt. Ma már meggondoljuk, hogy kinek ajándékozunk az időnkéből. Vannak idősávok és időtartamok az életünkben, amelyek egyedül Jézushoz köthetők, pedig Jézus válasza egyértelmű: *„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett (ApCsel 1,7).”* Beprogramozott életünk kérdései: „Mikor érkezel?” „Hány órákor leszel itt?” Vagy épp kiszámíthatatlan vagy. Időzavarban szenvedsz? Nincs időérzéked? Időpontot kérünk az orvoshoz, a pedikűröshöz, a bevásárlást is egy bizonyos idősávba korlátozzuk. Jézus jelenvalósága és embertársaink jelenvalósága egyértelmű kell, hogy legyen az életünkben. Az idő vészesen fogy, nincs a birtokunkban. Jézusnál a „most” a lényeges, nem a „majd”. Jézus második visszajövele nem várt alkalom. Ez nem egy 90. születésnap, amire annyira készülünk. Jézus érkezése meglepi az embert, még a keresztyén embert is. Jézus érkezésén meglepődik a világ. A tolvaj képe a legismertebb bibliai kép ebben a témában mind az Ó- mind az Újszövetségben. (ld. Jer 49,9; Joel 2,9; Abd 5; Jób 24,14; Mt 24,43; Lk 12,39; Jel 3,3; Jel 16,5; IPt 3,10) De a legfőbb cselekvő Jézus. Az Úr napja az ítélet napjával összeköthető (ld. Ám 5,18) Pál apostol tudja, hogy

Izráel népe életében, ez hogy is volt. Ironikus felhangként emlegeti a hamis próféták kijelentéseit: „semmi baj, nincs veszély...” Semmi baj, csak éppen most teljesedik ki a legnagyobb katasztrófa. Előttünk és utánunk is a vízözön. Jöjjön, aminek jönnie kell. A béke ilyen emberi meglátások mögött nem Istentől származik, csak a mindenkori ember óhaja. Ezek a fáradozások emberek igényeit elégítik ki, de Isten sajnos kimarad belőlük. Emberi számítások eredménye és emberi bebiztosítás végső célja. Drága testvérem! Mit nevezel te a saját életedben bombabiztos befektetésnek? Én azt, hogy Jézus visszajön. Mi az, amire úgy támaszkodsz, hogy megtartó erőt képvisel az életedben? Tud, mindennek az ellenkezője fog megvalósulni abból, amit biztonságnak nevezünk. Emberi számításaink semmit sem érnek ott, ahol Isten harsonája megszólal és közli az emberrel: „Vége van!” Amikor az embernek végérvényesen becsengetnek, akkor döbben rá, hogy nincs kész a leckéje, hiányos a tudása, nem sajátította el azokat az irányelveket, amelyek segíthetik az előrehaladásban. A fájdalmak és szenvedések intenzitása jól jelzi a szülőnő esetében is, hogy baj van. Aminek jönnie kell, megérkezik. Világra vár az ítélet. Eljön a Messiás és „nem fog megmenekülni” senki azok közül, akik életükkel dicsekszenek és bebiztosított mivoltuk többet ér, mint puszta létük. A világ állapota nyilvánvaló: „sötétségben vannak.”

4-5. versek: Kiszámíthatatlan Jézus jövetelének az érkezése. Pál apostol kiindulópontja a rabló környezete: éjszaka, sötétség. De Pál biztosra megy. Meg van győződve arról, hogy akik ismerik Jézus Krisztust, „akinek el kellett jönnie a világba (Jn 6,14)”, és Vele közösségben élnek, és így leküzdették Krisztus által a sötétség távolságtartó határait, azok Isten által a megvilágított közeg gyermekei. „Ti azonban, testvéreim.” Pál részéről mindez a Krisztusba vetett hitnek a megerősítése. A Thesszalonikaiak a nappal fiai, a világosság gyermekei, és így számukra áldás az élet, sőt az eljövendő várása is. Akik „az élő és igaz Istenhez” fordultak, azok mennyire tudják így biztatni és buzdítani egymást. Milyen jó lenne így ismerni egymást. Milyen jól lenne ebben megerősödni. A pozsonyi testvéreket Isten világossága és fénye járja át. Bízass: Ti azonban, testvéreim... Erősíts: Ti azonban, testvéreim... Bátoríts: Ti azonban, testvéreim... Nem hízalgő dicséret ez Pál apostol részéről, hanem megtapasztalt életközösség az Úrral Thesszalonikában. Biztos tudás: *„Ő visszajön, Sion, előbb mint véled, Felfedi titkát minden szív előtt. Egy lélekért se érjen vádja téged, Hogy temiattad nem látta meg Őt. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett (397. dicséret 5. verse)!”*

6-7. versek: Érvényes valóság ez. Ennek a valóságnak tehát érvényesülni kellene a hétköznapiakban. A hétköznapi keresztyén életstílusa fontos. Nincs lazálás! Nincs alvás! Egyedül éberség van. Háromszor jelenik meg az alvás képe, és jól hangsúlyozza, hogy mire hajlamos az ember. Hajlamosak vagyunk a lelki alvásra.

Nagymamám sokszor így jellemezte reggeli lustálkodásunkat: „Úgy alszik, hogy világról sem tud.” Bizony, aki alszik, semmit sem tud arról, ami körülötte történik. A világ sincs tisztában azzal, hova sodródik és mennyire értéktelen minden fáradozása. Az éberség a keresztyén felkészültség képe. Aki éber, nem közönyös. Aki éber, az imádkozik. Aki éber, az folyamatosan reformálódik. A józanság az idő sürgetésének a bölcs felismerése és a hamis remények nemtáplálása. Minden keresztyén legyen elővigyázatos. Minden keresztyén legyen óvatos. Minden keresztyén legyen körültekintő. Az Úr maga mondja: „Boldogok azok a szolgák, akiket ébren talál az uruk, amikor megérkezik. Bizony mondom nektek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik.” A józanság ellenkező változata a részegség. A részegség nem újdonság. Minden asztaltársaság kelléke a jó bor. Volt és ma is az. Bőség asztala volt Thesszalonikában is. A helyi zsidók nagyon kritikusak voltak ezekkel a lakomákkal. A részegség az az állapot, amikor az ember nem tudja, hogy mit mond, és mit csinál. Nem reálisan látja a dolgokat. Illuminált állapot jellemzi az életünket vagy az a valóságos keresztyén életstílus, amelynek az alapja, az éberség? Aktivizáljuk magunkat vagy elég nekünk a saját kis kuckónk, ahol egy könyv társaságában elvagyunk? Családi és gyülekezeti lakomáink közepette mi hiányzik asztalainkról? Lakomáink alvásba merülve végződnek? Mámor, kábult állapot és fejfájás vagy éberség és józanság jellemezz bennünket? Legyünk óvatosak, hogy ne kerüljünk a Gonosz befolyása alá. Meneküljünk el a világ befolyása alól.

8. vers: A következő kép a katonák világából származik. Semmi különös leírás nem történik itt, hiszen a keresztyén ember élete harctér. A harcra pedig kellőképpen fel kell készülni. A hit, remény és a szeretet e harctér mindennapi eleme a keresztyén ember életében: „emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásokat és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységetek állhatatosságát (IThessz 1,3).” Ez azonban nem az ember etikai magatartása, hanem Istenünk munkálkodása a keresztyén ember életében. A megajándékozott hitből fakad a szeretet, és a Krisztusban megjelent szeretet pedig elvezeti az embert egészen a reménységig, amely nem szégyenít meg. Isten fegyverzete áldás. Félelmetes belegondolni abba, ahol hiányzik. Minden keresztyén az evangéliumban meghallott hűségért viaskodik. Erre készíti Isten a keresztyént. Pál egyrészt életben tartja a reménységet, hogy Jézus Krisztus hamar eljön, mindenkor aktuális ez a kérdéskör, de hogy készen talál-e az attól függ, hogy hogyan viselkedik az ember. Fel kell lenni készülve Jézus érkezésére. Hamar eljön az egy dolog, de fel vagyok-e rá személyesen készülve. A felöltözés Isten ajándéka. Az öltözet Isten adománya. Szükségünk van a hit és a szeretet kormányzására életünkben. Az emberi igyekezetnek csak

üres reménysége van, de az üdvösség reménysége hit és szeretet nélkül elképzelhetetlen.

9-10. versek: Isten haragjának az ellentétjét villantja fel Pál apostol. Felkészülni mindenre csak Jézus által lehet. A megváltás elérhető. Nem automatikus, de elérhető. Az üdvösség Jézus Krisztus kereszthalálában keresendő. Több helyen olvasunk arról, hogy mit tett Jézus: meghalt értük... Az ó-keresztény hitvallások legrégebbi formulája ez. Jézus Krisztus meghalt, hogy az ember élhessen. Ebben a halálban egyedül Isten cselekedett. Isten Fia önmagát áldozta fel Isten iránti engedelmességből, hogy az embernek jó legyen. Minden az emberért történt. Jézus a mi üdvösségünkért hunyt el. Értünk, helyettünk és miattunk. Jézus magát ajándékozza a tanítványainak és minden kereszténynek, hogy életük legyen. Az életet ajándékozó Úrról van szó. Az örök életet záloga jelen van. Élet Isten országában, mert Jézus halálának egyetlen célja van: hogy mi is ott legyünk, ahol Ő van. Együtt legyünk Ővele. Tudatos lét eredménye Jézus halála. Még a halál sem választhat el Jézus Krisztus szeretetétől, amely Őbenne megjelent. A keresztény ember legfőbb gondja, hogy felkészült megváltottként várja Urát. Így teljesítse megszentelését, mert Ővele fogunk élni. – ez a lényeg.

11. vers: Egymás kölcsönös bátorítása a szent hitben fontos. Egymás támaszai legyünk a Krisztus-várásban, mert mindig van fény az alagút végén. Mi azért gyülekezünk össze, hogy egymást építsük és egymást tanítsuk. Ebben benne van Pál apostol hálaadása és mindennapi buzgó könyörgése is, hogy ha mindezt megcselekszik, Isten dicsősége valóban meglátszik rajtuk. Miért vagyunk együtt? Mi a célja közösségi életünknek? Okítás, félelemkeltés és ijesztgetés? A hit lángjának az őrzése. A szeretetkapcsolatok kiépítése. Az élő reménység táplálása.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. (IPt 5,10-11).” Ámen.

Ének: 367. dicséret: „Emeljük Jézushoz szemünk, ...”

Túrmezei Erzsébet
KRISZTUSRA VÁRUNK

Nem tudjuk, mi jön, titok a holnap.
Némák a titkok. Ne válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
de elültetjük kis almafánkat,
bízva, hogy kihajt,
gyümölcsöt terem.
Titok a jövő.
Sürget a jelen.

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.

Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
munkába leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.